

CHƯƠNG BA MƯỜI BA

ĐI RỒI TRỞ LẠI

Du Bội Ngọc không khỏi hãi hùng trước sức công phá của mười quả cầu, tuy tòa tiểu lâu không đổ hẳn.

Ngân Hoa Nương hỏi :

- Có phải là hỏa khí của Phích Lịch Đường tại Giang Nam không?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Chữ còn gì nữa? Tuy hỏa lực của hỏa khí đó không có cái tinh thể phi thường, song nếu vừa rồi nó chạm vào chúng ta, nếu chúng ta không mất mạng hẳn cũng phải bư đầu, sút trán!

Châu Lệ Nhi day đầu về phía họ, mỉm cười :

- Bây giờ thì các vị đã hiểu chứ? Tam thúc tôi chỉ mượn mười một năm công lực của vị cô nương đó, bù lại, người đã cứu thoát bốn mạng người. Thiết tưởng cuộc đổi chác đó rất công bình, không bên nào thiệt cả!

Cửa sổ đã bị quả cầu lửa phá hỏng, Châu Lệ Nhi bước đến, kéo màn che lại, như không muốn ai nhìn vào trong phòng, thấy rõ mọi động tĩnh.

Người bệnh đã rút hai tay vào chăn. Gương mặt dần dần trắng nhợt.

Nếu không chính mắt trông thấy, bọn Du Bội Ngọc chẳng bao giờ tin một con người dở sống dở chết như vậy lại có tài kinh thiên động địa.

Du Bội Ngọc đột nhiên hỏi :

- Du Phóng Hạc có mối thù như thế nào đối với cát hạ?

Người bệnh điềm nhiên :

- Lão không xứng cái danh nghĩa đó!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Thế tại sao lão ấy muốn dồn cát hạ vào tử cảnh?

Người bệnh hừ một tiếng :

- Có chắc gì lão ấy đến đây vì tại hạ chứ không phải các vị?

Du Bội Ngọc thở dài :

- Du Phóng Hạc không chọn nơi nào khác để gây cuộc cờ, lại tìm đến cái thị trấn nhỏ bé này! Tại hạ vô cùng kỳ quái cứ tìm hiểu mãi. Bây giờ thì mới rõ lão đến đây vì cát hạ!

Người bệnh nhắm mắt lại không đáp.

Du Bội Ngọc tiếp :

- Còn nữa! Cát hạ không tìm nơi nào khác để dưỡng bệnh lại tìm đến thị trấn nhỏ bé này! Cũng là một điều kỳ quái chứ? Tại hạ tự hỏi, địa phương này có cái gì đặc biệt thu hút con người đến thế?

Người bệnh không đáp.

Đối tượng im lặng, Du Bội Ngọc cũng phải im lặng.

Một lúc lâu, đột nhiên Châu Lệ Nhi từ từ thốt :

- Không phải chúng đối phó với Tam thúc đâu! Người mà chúng đối phó chính là tôi!

Du Bội Ngọc trố mắt :

- Đối phó với một người ở cái tuổi như tiểu muội? Một lão già đối phó với cô bé mười một, mười hai tuổi?

Châu Lệ Nhi mỉm cười :

- Cát hạ cho rằng cái tuổi đó nhỏ lắm sao?

Du Bội Ngọc tiếp :

- Dù cho Du Phóng Hạc có lòng người mặt thú, song lão vẫn là minh chủ võ lâm, không lẽ lão huy động một số đông hào kiệt đến để đối phó với một cô bé?

Châu Lệ Nhi cười lạnh :

- Võ lâm minh chủ! Ai gọi lão là võ lâm minh chủ? Dù cho lão có là một minh chủ, lão chẳng ra cái quái gì. Đừng nói là Tam thúc, chính tôi, tôi cũng rất xem thường.

Rất thường!

Một vị vũ lâm minh chủ được quần hùng tôn kính, trong con mắt của cô bé chỉ là một kẻ tầm thường?

Nó là ai? Nó tôn quý hơn minh chủ võ lâm?

Du Bội Ngọc không khinh người, dù người đó là một cô bé vừa hơn mười tuổi. Song chàng chẳng khỏi lấy làm lạ.

Chàng muốn nói gì thêm nữa, Ngân Hoa Nương vụt kêu lên :

- Đi hết rồi! Đi không còn một người!

Quách Phiến Tiên đến bên cạnh cửa sổ, vệt rèm nhìn xuống.

Đúng như Ngân Hoa Nương đã nói, Du Phóng Hạc đã dẫn quần hùng rời khỏi khu vực, hiện tại bên dưới im lìm, chẳng có một bóng người, chẳng nghe một tiếng động nhỏ.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Có gì lạ kỳ đâu! Tự nhiên là họ phải đi! Trước sau gì họ cũng phải đi. Họ đã phát giác ra Tam thúc đã khôi phục vũ công thì làm gì họ dám lưu lại đâu lâu? Họ chẳng ngại gì chịu chết một cách vô lý như vậy!

Du Phóng Hạc, Quân Hải Đường đều sợ người bệnh đến thế à? Y là ai? Y có thân phận gì trong vũ lâm?

Du Bội Ngọc hết sức kinh dị!

Quách Phiến Tiên bế xốc Chung Tịnh lên :

- Chúng ta đi thôi!

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Đi là phải! Bây giờ không đi, còn đợi chừng nào?

Du Bội Ngọc hỏi :

- Nhưng đám người đó có thể trở lại, các vị ...

Châu Lệ Nhi cao ngạo :

- Việc của Tam thúc, chẳng lẽ cần đến các vị lo hộ sao? Còn tôi, tôi có sống hay chết, chẳng bao giờ tôi chấp thuận ai quan tâm đến!

Chung Tịnh rung rung giọng :

- Đã vậy tại sao các người còn đánh cắp công lực của tôi?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Cô nương yêu cầu Tam thúc làm thế, chứ Tam thúc có yêu cầu cô nương đâu?

Bây giờ còn oán trách ai hơn oán trách mình?

Chung Tịnh giật mình, rồi bật khóc.

Bỗng, người bệnh gọi Châu Lệ Nhi :

- Họ phải vất vả lắm mới đến được nơi đây, nghĩ cũng thương hại! Người hãy trả lại cho họ đi!

Châu Lệ Nhi cau mày :

- Của tôi mà, sao lại phải trả cho họ?

Người bệnh hừ một tiếng :

- Một vài món châu ngọc, đáng giá bao nhiêu? Người càng ngày càng biến thái quá đi quá!

Châu Lệ Nhi không dám cãi, bước đến vách, kéo khuôn vách ra, bên trong có một cái kệ, trong cái kệ có một chiếc bao.

Nó lấy chiếc bao, vất về phía Ngân Hoa Nương.

Một chiếc bao sút mỗi, bày ra vô số châu ngọc. Ngân Hoa Nương nhận ra chính là những vật nàng giấu nơi sà nhà trong khách sạn Lý Gia. Nàng nhìn vật đó một lúc, hơi nghi ngờ người bệnh có ẩn ý gì!

Một lúc lâu, nàng chụp nhanh chiếc bao, ôm vào lòng rồi thoát chạy xuống lầu.

X

Người bệnh là ai? Tại sao Du Phóng Hạc quá sợ y? Còn Châu Lệ Nhi có thân phận gì, dám miệt thị cả vũ lâm minh chủ? Có thể quần hùng kéo nhau đến đây để đối phó với một cô bé sao? Trong số quần hùng lại có Hồng Liên Hoa, đó là điều làm cho Du Bội Ngọc thắc mắc hơn ai hết!

Người bệnh đau chứng gì? Tại sao lại đến thị trấn nhỏ này dưỡng bệnh?

Công lực của y chưa hoàn toàn khôi phục, mà Du Phóng Hạc và nội bọn chắc chắn vẫn còn quanh quẩn nơi đây, đáng lý y phải cầm bọn Du Bội Ngọc ở lại, sao y để cho họ đi?

Bao nhiêu suy nghĩ hiện ra trong tâm tư, Du Bội Ngọc vừa đi vừa suy nghĩ, cố tìm những lời giải thích xứng đáng.

Ngân Hoa Nương chẳng nghĩ gì xa hơn bọc châu báu nơi tay nàng, nàng lẩm bẩm :

- Kỳ quái! Cái lão bệnh quỷ ấy bỗng dưng trả lại châu báu cho tôi! Tại sao? Trả lại rồi còn để cho chúng ta ra đi dễ dàng! Lão ấy có âm mưu gì chẳng?

Dọc theo con đường họ đi qua, nhà nào cũng đóng cửa, chẳng có một bóng người.

Quách Phiến Tiên đang đi, bỗng nhảy vọt tới trước, chặn trước mặt Ngân Hoa Nương.

Ngân Hoa Nương cấp tốc đưa cái bọc ra sau lưng, biến sắc mặt hỏi :

- Cát hạ muốn gì chứ?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Nữ nhân! Đại để cũng là nữ nhân! Nàng nào cũng nhỏ nhen hẹp lượng như nhau! Trong trường hợp này, tại hạ còn nghĩ đến cái việc cướp chiếc bao của cô nương được sao?

Ngân Hoa Nương chớp mắt, cười khỏ lấp :

- Đã biết nữ nhân hẹp lượng, cặn suy, tại sao cát hạ đột nhiên chặn đường? Tự nhiên người ta phải sợ mất của chứ? Thế cát hạ muốn tôi đứng lại chẳng? Cát hạ muốn thoát đi gấp chẳng?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Tại hạ không muốn bị người khiêng đi như khiêng con lợn!

Ngân Hoa Nương nhìn thoáng qua Chung Tịnh :

- Còn tôi, trái lại tôi rất muốn được bế đi cho đỡ mỏi chân, song rất tiếc, cát hạ không thừa tay!

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Nếu chúng ta cứ đi tới, chỉ sợ cô nương không muốn ai khiêng mình, vẫn có kẻ khiêng!

Ngân Hoa Nương chớp mắt :

- Cát hạ muốn nói là ... chúng ta không đi được?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Hiện tại, chúng ta không hy vọng đi khỏi thị trấn này nửa bước đấy, cô nương!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Cát hạ tưởng tôi thích được nhức đầu nhức óc mãi à? Tôi ngu dại gì chẳng biết bọn Du Phóng Hạc còn ở lại thị trấn này! Tôi lại còn biết họ bao vây cả bên ngoài thị trấn nữa kia! Tôi khi nào để rơi vào tay họ mà phải tìm phương pháp thoát cho nhức đầu nhức óc? Cát hạ xem kia, đường chẳng có bóng người, nhà không ai mở cửa! Tôi chỉ sợ ma quỷ trong thị trấn cũng trốn mất, đừng nói là người!

Quách Phiến Tiên cười mỉa :

- Biết vậy mà cô nương lại nghĩ, cô nương chẳng có oán cừ gì với họ, tự nhiên họ để cô nương ra đi thông thả, phải vậy chẳng? Cô nương lại nghĩ, đi được, cứ đi, còn đồng bọn ai đi không được, mặc họ phải không?

Ngân Hoa Nương vẫn cười :

- Tôi là nữ nhân, tôi nhỏ mọn, hẹp lượng, cát hạ muốn tôi nghĩ làm sao khác hơn cho sự an toàn của mình? Cái vị đường đường là nam tử, lại cần đến tôi chiếu cố nữa sao? Nữ nhân phải bảo vệ nam nhân nữa sao?

Quách Phiến Tiên bĩu môi :

- Hay! Bằng hữu có cái tâm như vật rất quý! Tự tư, tự lợi, bất chấp đạo nghĩa sống đời chưa, khổ thì để mặc ai nấy chịu, nói nghe thông quá! Rất tiếc cô nương là nữ nhân, chứ nếu là nam nhân, hẳn cô nương phải tán mạng lâu rồi!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Tôi biết, cát hạ chẳng bao giờ sát hại tôi! Giả như cát hạ có ác ý với tôi, thì còn Du công tử kia, một vị công tử giàu nhân, giàu nghĩa chắc chẳng bao giờ yên lặng nhìn cát hạ động thủ!

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Cô nương quyết ý đi, cứ đi! Tại hạ không ngăn cản! ...

Ngân Hoa Nương cười lớn :

- Thế ra, cát hạ cũng giàu nhân, giàu nghĩa nữa à? ...

Quách Phiến Tiên rùn vai :

- Nhưng mang chiếc bao đó theo mình, cô nương đừng mong ai cho cô nương mang đi!

Ngân Hoa Nương giật mình như vừa bị ai dẫm giày lên chân đau nhói. Nàng suýt ngã xỉu.

Quách Phiến Tiên điềm nhiên, tiếp theo một đòn tâm lý :

- Cho nên, muốn cho người thoát lọt vòng vây, phải để vật lại đây! Mang vật theo mình, vật cũng phải mất mà người cũng khó tránh cái họa diệt thân!

Bỗng Ngân Hoa Nương dậm chân thành thạch, rồi nhảy chơi chơi, kêu lên :

- Bây giờ tôi mới biết cái lão bịnh quỷ đó, sở dĩ trao trả châu ngọc cho tôi, là có cạm chân tôi lại đây! Nguy hiểm thật! Con người đó còn một hơi thở nào, là còn làm những trò quỷ hại thiên hạ!

Du Bội Ngọc mỉm cười :

- Đã biết vậy sao cô nương không trả ngược lại cho lão? Tiếp nhận làm gì chứ?

Ngân Hoa Nương lại dậm chân :

- Lão thừa hiểu là tôi chẳng bao giờ bỏ của! Phải biết một số châu ngọc quan trọng như này, ai không ham?

Nàng vụt cười khan, ánh mắt chớp lên, miệng điểm nụ cười duyên, tiếp :

- Hà huống, dù không có chiếc bao này, tôi cũng không đi được! Tôi nữ đi một mình sao trong khi các vị còn trong vòng nguy hiểm? Vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi!

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Lối đùa đó, có ý nhị lắm! Thích thú lắm!

Ngân Hoa Nương ngẩng mặt lên, nghiêng đầu về y, như tỏ ra cái vẻ hoàn toàn nương tựa vào y, đoạn dịu giọng :

- Bây giờ mình trở lại đó chứ?

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Cô nương đã có cách thoát đi an toàn, sao chẳng đi, còn toan trở lại đó làm gì?

Thà gặp mặt Hồng Liên Hoa còn dễ chịu hơn là trở lại đó, gặp con người kỳ dị, giữa đồng ếch rắn.

Ngân Hoa Nương cau mày :

- Tối không xong, lui không được, bây giờ phải làm sao? Không lẽ mình tìm một ngôi nhà nào đó tạm ẩn thân? Giả như mình lại gặp một lão bịnh quỷ nữa, thì còn gì tánh mạng mình?

Quách Phiến Tiên mỉm cười :

- Lần này tại hạ tìm một chỗ, nhất định là chẳng có một ai, bất cứ là ai có thể ...

Ngân Hoa Nương hỏi gấp :

- Nơi nào thế?

Quách Phiến Tiên đáp gọn :

- Tại khách sạn!

Ngân Hoa Nương cười vang :

- Cát hạ thông minh vô cùng! Bọn đó từ khách sạn mà ra đi, chắc chắn không trở lại khách sạn rồi! Khấp thị trấn nhỏ bé này, chẳng có một nơi nào an toàn bằng khách sạn, bất quá ...

Nàng liếc sang Du Bội Ngọc, cắn môi, đoạn cười, nói tiếp :

- Du công tử của chúng ta có theo chúng ta đến đó chẳng?

Quách Phiến Tiên đáp :

- Chắc chắn là theo rồi!

Ngân Hoa Nương trố mắt :

- A!

Quách Phiến Tiên đáp :

- Du Phóng Hạc không thấy động tĩnh gì về phía chúng ta, thế nào cũng kéo đồng bọn trở lại, mà họ trở lại là phải bao vây ngôi tiểu lâu. Chúng ta ở tại khách sạn, mặc tình dự khán trận long tranh hổ đấu đó!

Y lại cười đắc ý vô cùng, rồi tiếp luôn :

- Hiện tại, Du huynh đang ôm một bầu trời hoài nghi, nếu không nhìn thiên hạ tát cạn giếng nước để trông thấy đáy thì nhất định là không rời khỏi thị trấn này. Du huynh nghĩ sao?

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Hà huống, tại hạ chẳng còn nơi nào để đến!

X

Khách sạn vắng vẻ lạ lùng.

Không có một khách trọ đã đành, đến cả chưởng quỹ, các tiểu nhị cũng vắng bóng luôn, chẳng rõ bọn đó kéo nhau đến địa phương nào.

Chừng như chúng tiên đoán là nơi đây sắp sửa có một tai họa phi thường xảy ra...

Quách Phiến Tiên đi trước dẫn đoàn.

Y không tìm đến một gia nhà trọ nào, y không đến ngôi nhà do Du Phóng Hạc thuê trước đó, y dẫn cả bọn vào thẳng nhà bếp.

Tại trù phòng, lửa củi còn nhúm, trên lò có một nồi cháo đã chín, trên bàn có mấy món ăn với cháo, còn nóng.

Ngân Hoa Nương nhìn tả nhìn hữu, quan sát một lúc, mỉm cười thốt :

- Bọn người trong khách sạn này hẳn vừa đi đây, họ vội vã đến độ chẳng kịp ăn sáng! Không lẽ Du Phóng Hạc đuổi họ đi gấp?

Quách Phiến Tiên rùn vai :

- Cần gì Du Phóng Hạc phải đuổi họ? Mục đích việc vừa qua, nhất là nghe tiếng nổ của hỏa khí Phích Lịch Đường, còn ai chẳng biết nơi đây là một sân trường của tấn đại kịch thị phi?

Ngân Hoa Nương gật đầu :

- Khách sạn này quả đã đến hồi mặt vận rồi! Trong vòng thời gian không đầy nửa tháng, lại gặp bao nhiêu việc phi thường...

Vừa thốt, nàng vừa dấu chiếc bao châu ngọc trong lồng cũi.

Đoạn, nàng sắp sửa chén dĩa cho cả bọn cùng ăn cháo.

Quách Phiến Tiên trao một chén tận tay Chung Tịnh, điểm một nụ cười :

- Ăn đi! Chắc là cháo không có độc đâu!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Bình sanh tôi chưa ăn bữa cháo nào thơm ngon như hôm nay! Cô nương ...

Nàng chưa buông dứt câu, Chung Tịnh đã hất chén cháo nơi tay Quách Phiến Tiên đổ bừa bãi dưới nền, đoạn òa khóc.

Khóc một lúc, nàng kể lể :

- Tôi là con người dễ chết dễ sống, tôi biết thế nào người ta cũng vứt bỏ tôi như một con vật phế thải! Tôi ăn làm gì? Thà để đói còn hơn!

Quách Phiến Tiên không giận, dịu giọng an ủi nàng :

- Tại hạ biết tâm tình cô nương bị dao động mạnh. Nhưng mất vũ công thì đã sao? Không có vũ công rồi chẳng phải là người sao? Tại hạ nào muốn cô nương làm một tên bảo tiêu nuôi tại hạ đâu!

Chung Tịnh rung rung giọng :

- Đừng vờ vĩnh với ta! Ta còn nhớ mà, người đã thề thốt với ta là đoạn tình, đoạn nghĩa với Hải Đường phu nhân, sao bây giờ người chẳng dám gặp mặt bà ta? Người sợ gì chứ? Hừ! Ta hỏi, người sợ gì?

Quách Phiến Tiên biến sắc.

Vừa lúc đó, có người đằng hắng một tiếng.

Tất cả bốn người đều im lặng. Hầu như họ cũng nín thở luôn.

Bên ngoài, ẩn ước có tiếng chân người, mừng tượng sắp có người đến đây, theo cửa hậu.

Quách Phiến Tiên nhìn qua khe cửa, thấy hai người từ từ tiến đến, một người đang dùng tay che miệng.

Chính người đó đang hắng.

Người đó có thân hình cao và ốm, mặt trắng nhợt, sau lưng có thanh trường kiếm, cán lộ khỏi đầu vai, tua kiếm màu hồng phủ trên lớp áo xanh, hai màu sắc phản chiếu ánh ngời.

Người kia cũng ốm, trông còn tinh thần hơn, đôi mắt sắc lạnh.

Quách Phiến Tiên nhìn thoáng qua, biết cả hai có thuật khinh công khá cao.

Họ ngang nhau, cách khoảng độ mười thước, họ bước đi rất dè dặt.

Chừng như họ đang làm việc trinh sát, họ sợ gây tiếng động, người trên tiểu lâu phát hiện ra hành động của họ.

Quách Phiến Tiên vụt mở cửa nhìn họ, mỉm cười.

Hai người đó giật mình.

Nhưng Quách Phiến Tiên chẳng nói gì cả, lặng lẽ chui vào.

Cánh cửa mở, Quách Phiến Tiên không đóng lại, gió đưa qua đưa lại, bật kêu kéo kẹt.

Qua tiếng cửa kêu, Quách Phiến Tiên lại nhìn hai người đó, thấp giọng hỏi :

- Sao hai vị không vào?

Ngân Hoa Nương biết ý muốn dụ dẫn hai người đó để thăm dò tin tức về Du Phóng Hạc.

Họ trở lại đây làm cái việc do thám, bỗng trở thành cái kẻ mang tin tức cho người ngoài.

Trò đời có nhiều diễn biến trở trêu, nghĩ cũng đáng buồn cười.

Quách Phiến Tiên đoán là hai người đó thấy trong nhà trọ có đông người, hẳn phải vào để nhìn qua sự tình, dù có hiểm nguy cũng phải vào.

Nhưng Quách Phiến Tiên đợi mãi, hai người đó cũng vẫn không vào.

Họ không vào, họ cũng không nói gì.

Ngân Hoa Nương thấy làm lạ, thấp giọng hỏi :

- Hai vị đó sao nhát thế?

Quách Phiến Tiên trầm giọng :

- Tại hạ nhận ra một trong hai người đó là Quách Xung, ngoại hiệu Hồng Anh Lục Liễu Kiếm, thuộc phái Điểm Thương, người ấy có thanh danh to lớn tại vùng Kiếm Quý Lương Châu! Nhất định y không nhát gan đâu!

Một luồng gió thoảng qua, đẩy cánh cửa đóng lại, khi nó bật mở ra, hai người đó đã mất dạng.

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi nghĩ, cái mặt của vị Hồng Anh Lục Liễu Kiếm đó không to bằng hạt anh đào bao nhiêu!

Quách Phiến Tiên cau mày, thò đầu ra cửa, thấy không rõ từ lúc nào, Châu Lệ Nhi đã xuống lầu, đang đứng hái hoa.

Hoa, là hoa quế, cây quế mọc bên cạnh tường, đang nở hoa, tỏa hương bát ngát. Nó vối lên cành, tay áo thụt xuống, bày ra hai cánh tay trông đáng mến vô cùng.

Hồng Anh Lục Liễu Kiếm Quách Xung và đại hán áo xanh đứng sau lưng nó nhìn.

Châu Lệ Nhi hái hoa, rồi không quay đầu lại, bước về nhà.

Quách Xung và gã đồng bọn lặng lẽ theo sau.

Vẻ si mê hiệu rõ trên gương mặt họ, chừng như họ quên mất phần việc thi hành.

Quách Phiến Tiên hết sức kỳ quái, tự hỏi chẳng biết hai người đó có cái chứng tật gì?

Dù Châu Lệ Nhi có đẹp, bất quá nó là một đứa bé hơn mười tuổi, mà họ thì ít nhất cũng trên ba bốn mươi tuổi, chẳng lẽ họ si mê một đứa bé con?

Đang đi, bỗng Châu Lệ Nhi quay đầu lại, nở một nụ cười.

Ánh mắt của nó, chẳng rõ vô tình hay cố ý, lại hướng thẳng đến Quách Phiến Tiên.

Quách Phiến Tiên cơ hồ quên mất số tuổi của nó, y nhìn sống nó, chỉ thấy đôi má nó, ngoài ra chẳng thấy gì hết.

Cơ hồ y muốn chạy theo nó.

Nhưng y có công phu hàm dưỡng thâm hậu, cái tâm vừa lơ đãng là y trấn định ngay.

Châu Lệ Nhi đã khuất mình sau bức tường.

Quách Xung và đại hán áo xanh cũng khuất dạng luôn.

Ngân Hoa Nương thở phào mấy lượt, đoạn lẩm nhẩm :

- Kỳ quái thật! Con bé đúng là một con yêu quái! Nó mới ngần ấy tuổi đã hấp dẫn nổi gã trung niên như vậy, kẻ cũng đáng khiếp! Lúc tôi ở tuổi nó, chỉ chạy theo nam nhân!

Nàng bật cười khanh khách, tiếp :

- May mà Quách Phiến Tiên sanh của chúng ta nội lực cao thâm, nếu không thì cũng phải bị nó thu hút luôn!

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Chẳng phải tại hạ có công lực cao thâm gì đó! Bất quá tại hạ đã biết quá nhiều nữ nhân!

Ngân Hoa Nương mỉm cười :

- Tôi biết rồi! Nó câu cá! Hai con cá theo mỗi, lên lâu rồi, bao nhiêu công phu sẽ bị lão bịnh quỷ hút hết!

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Đúng vậy!

Ngân Hoa Nương cười hì hì :

- Ngần ấy tuổi đã biết dùng mỹ nhân kế rồi! Gớm thật!

Quách Phiến Tiên nhìn sang Du Bội Ngọc thốt :

- Như vậy, bọn Hồng Liên Hoa đến tìm nó, kể ra cũng chẳng phải không đạo lý!

Du Bội Ngọc cười khổ :

- Nó đã có thủ đoạn đó, hử chẳng phải chỉ một lần này thôi đâu!

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Xem ra, nó cũng già dặn lắm đó! Chẳng rõ nó đã hại bao nhiêu thanh thiếu niên rồi! Cho nên Du Phóng Hạc tìm nó là phải!

Du Bội Ngọc thở dài :

- Có lý lắm! Nếu chẳng vì một nguyên nhân quan trọng thì một con người như Hồng Liên Hoa không bao giờ đặt mình dưới sự khống chế của Du Phóng Hạc!

Về điều này, chẳng ai hiểu như chàng bởi chàng biết rõ thái độ của Hồng Liên Hoa đối với Du Phóng Hạc như thế nào!

Quách Phiến Tiên cười nhẹ :

- Kể ra, sự việc có phần thích thú đấy! Một cô bé mười một mười hai tuổi, có thủ đoạn phi thường đến đổi vị mình chủ võ lâm phải huy động một số đông cao thủ đối phó! Một mình Hồng Liên Hoa vị tất đã đối phó nổi với nó? Hử nó có một lai lịch gì!

Ngân Hoa Nương bật cười khanh khách :

- Dù lai lịch của nó có như thế nào, tôi cũng đã tặng nó một cái tát!

Không đưa bàn tay lên, nàng còn cười, đưa lên rồi, nhận ra sắc mặt nàng xanh rờn, không còn một điểm máu hồng.

Niềm sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt nàng, nàng đang đắm đắm nhìn bàn tay của nàng.

Rồi toàn thân nàng rung lên.

Du Bội Ngọc và Quách Phiến Tiên lại nhìn bàn tay nàng. Cả hai cùng biến sắc mặt, niềm sợ hãi cũng hiện rõ trong ánh mắt.

Bàn tay đẹp của nàng lúc đó vừa xanh, vừa đỏ, vừa đen, trông không khác gì một bàn tay quỷ!

Du Bội Ngọc kêu lên :

- Sao lại thế này?

Ngân Hoa Nương rung rung giọng :

- Tôi còn biết làm sao hơn? Tôi chẳng nghe một cảm giác nào cả! Không khéo bàn tay này lại thành tay quỷ mất!

Quách Phiến Tiên hỏi :

- Cô nương cử động bàn tay có được chẳng?

Ngân Hoa Nương đáp :

- Chẳng như còn cử động được...bất quá...

Quách Phiến Tiên chụp một miếng củi, đập vào tay nàng. Cái đập khá mạnh, miếng củi lại to, lại thô, dù đập vào bàn tay chai lỳ, vẫn làm đau đớn như thường, huống hồ là bàn tay đẹp của một nữ nhân?

Nhưng Ngân Hoa Nương chẳng nghe một cảm giác nào cả.

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Không đau?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không!

Bị đánh mà không đau là một điều đáng mừng, song Ngân Hoa Nương không mừng, trái lại, nàng bật khóc.

Thiếu nữ nào ở trong trường hợp của nàng lại không khóc? Thà mất một món đồ quý giá còn hơn có một bàn tay đẹp trở lên xấu xí.

Quách Phiến Tiên cau mày.

Y nhìn ra trước mặt thấy một con dao xắt rau cải, bỗng y chụp con dao đó, cửa nhanh tay Ngân Hoa Nương.

Con dao rất bén, cửa trên da thịt hẳn phải đứt sâu.

Nhưng bất qua, con dao kéo một vết dài trên bàn tay nàng, không hề đứt sâu mà cũng chẳng có máu rướm ra.

Bàn tay đó đã chai cứng như củi rồi.

Dao cửa vào da thịt, không đứt sâu, ai ai cũng phải mừng, nhưng Ngân Hoa Nương lại không mừng, trái lại, nàng lại khóc to hơn.

Một tiếng keng vang lên.

Quách Phiến Tiên đã quăng con dao xuống nền nhà, đoạn lắc đầu, thở dài :

- Một cái tát tay đáng giá lắm! Một cái tát tay tạo nên bao nhiêu phiền não cho bao nhiêu người!

Ngân Hoa Nương thốt :

- Nhưng lúc đánh nó, tôi chẳng nghe một cảm giác chi cả!

Quách Phiến Tiên cười khổ :

- Như vậy mới gọi là độc! Cô nương có biết đâu! Trong khi cô nương chẳng nghe cảm giác gì cả, thì chất độc đã thấm vào máu rồi, sau đó, độc khí mới phát tác! Giả như lúc đó cô nương hay liền thì còn có phương giải cứu!

Ngân Hoa Nương xanh mặt :

- Chứ bây giờ lại không phương sao?

Quách Phiến Tiên lắc đầu :

- Chỉ sợ không còn hy vọng gì nữa!

Ngân Hoa Nương nhào tới sát Quách Phiến Tiên, cao giọng :

- Tôi biết cát hạ có phương cứu! Cát hạ là tay xử dụng độc có tiếng mà! Cát hạ... cát hạ...

Nàng nhào tới, Quách Phiến Tiên tránh liền như tránh rắn rít, y đáp :

- Đúng vậy! Tại hạ là tay xử dụng độc có tiếng, tại hạ có thể là lão tổ tông trong nghề dụng độc, song vẫn phải cúi đầu chịu thua trong trường hợp này!

Y dừng lại, trầm giọng tiếp :

- Cô nương trúng độc như vậy, thiết tưởng chẳng còn nữa mà phải nghĩ đến việc hại người. Hãy tìm một nơi nào đó thật là yên tĩnh để bình tâm đếm từng hơi thở chờ chết!

Ngân Hoa Nương nhũn người, ngã xuống liền.

Du Bội Ngọc cũng kinh hãi vô cùng. Chàng suy nghĩ một lúc, đoạn bảo :

- Cô nương theo tại hạ!

Ngân Hoa Nương hấp tấp hỏi :

- Cát hạ đưa tôi đi đâu?

Du Bội Ngọc đáp :

- Người ngoài không ai cứu được cô nương đâu! Chỉ có người hạ độc mới cứu được thôi!

Ngân Hoa Nương đứng lên liền :

- Phải! Đúng vậy! Nó! Nhất định nó cứu được tôi! Tôi đánh nó một tát tay, đành rằng nó bất bình, nhưng thật ra tôi với nó có đại cừu đại hận gì đâu? Nếu tôi van cầu nó, tạ lỗi với nó, hẳn nó cứu tôi ngay!

Thực ra, nàng cũng hiểu, sự tình đâu có thể giản đơn như vậy? Nhưng nàng cần phải nghĩ như thế để tự an ủi mình trong lúc khẩn cấp, để tạo một hy vọng rồi bám vào hy vọng đó, chờ một nhiệm màu.

Quách Phiến Tiên hét lên :

- Du huynh muốn đưa cô nương lên trên đó?

Du Bội Ngọc gật đầu :

- Phải!

Quách Phiến Tiên cau mày :

- Một già một trẻ đều có tà khí cả! Chúng ta thoát khỏi tay chúng, kể ra cũng may lắm rồi, sao lại còn muốn trở lên trên đó nữa? Tại hạ chỉ sợ lần này thì không mong gì trở xuống được nữa!

Du Bội Ngọc cười nhạt :

- Nếu tại hạ muốn chết thì đã chết từ lâu rồi...

Quách Phiến Tiên hừ một tiếng :

- Một nữ nhân như vậy có đáng chi cho Du huynh hy sinh không chứ?

Du Bội Ngọc điềm nhiên :

- Đừng nói là nàng, dù cho Quách huynh lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh như thế, tại hạ cũng cứu như thường.

Chàng vừa thốt vừa đưa Ngân Hoa Nương đi.

Quách Phiến Tiên lắc đầu thở ra :

- Thật ta chưa từng thấy một con người như hẳn, ta không thể biết được hẳn có phải là...

Đột nhiên, Ngân Hoa Nương từ ngoài xa kêu to lên :

- Hồng Liên Hoa! Quân Hải Đường! Mau mau đến bắt Quách Phiến Tiên! Hẳn đang ở trong khách sạn kia!

Quách Phiến Tiên biến sắc, dậm chân :

- Tàn độc quá! Nàng muốn hại ta!

Y bế Chung Tịnh, lấy chiếc bọc châu ngọc trong lồng ngực ra.

Chung Tịnh nhìn y, lệ trào ra khóe mắt, nước mắt :

- Ta ra thân thể như thế này, người vẫn không bỏ ta! Người đã hái bao nhiêu hoa, không giữ hoa nào, sao lại giữ đóa hoa tàn?

Quách Phiến Tiên lạnh lùng :

- Nếu cô nương bớt nhạy miệng, tại hạ còn đối tốt hơn nữa!

X

Ngân Hoa Nương vừa gọi to, vừa chạy về phía tòa tiểu lâu, vừa thở hồng hộc.

Thấy Du Bội Ngọc nhìn nàng, nàng mỉm cười hỏi :

- Hắn độc ác với tôi, tôi trả đũa lại, phải vậy mới được chứ?

Du Bội Ngọc thở dài cười khổ :

- Cô nương đừng cho rằng tại hạ lấy làm lạ! Luận về con người bại hoại, bây giờ tại hạ nhận ra có nhiều người bại hoại hơn cô nương. Nếu chẳng có ai đắc tội với cô nương thì tuyệt nhiên cô nương không đối xử tàn nhẫn với người đó. Còn hắn thì...

Chàng dừng chân nơi cửa, vừa đưa tay lên định gõ, bên trong đã có người thốt vọng ra :

- Cửa chỉ khép hờ, các vị cứ xô mà vào!

Ngân Hoa Nương cắn môi thấp giọng :

- Nó đã viết trước chúng ta thế nào cũng trở lại! Do đó nó và lão bệnh quỷ mới để cho chúng ta đi!

Nàng gần như thì thầm bên tai Du Bội Ngọc, song người bên trong cửa nghe lọt.

Và người đó, không ai khác hơn là Châu Lệ Nhi.

Nó điềm nhiên thốt vọng ra :

- Tôi đã nói, chúng tôi chẳng bao giờ cầu khẩn nơi người, chỉ có người cầu khẩn nơi chúng tôi thôi!

Nhưng, Du Bội Ngọc xô cửa bước vào, chàng chẳng thấy một bóng người nào trong gian bếp của tòa tiểu lâu cả.

Cả hai đang kinh ngạc thì Châu Lệ Nhi từ trên lầu thốt vọng xuống :

- Các vị vào rồi đừng cài cửa nhé! Biết đâu lại có người đến nữa!

Ngân Hoa Nương nghiêng răng nghĩ :

- Nó thính tai hơn quỷ!

Nàng không nói tiếng gì cả, theo sau Du Bội Ngọc lên lầu.

Những chiếc màn cửa đã được kéo thẳng, che kín các vọng cửa, gian phòng có vẻ lạnh lùng quá...

Châu Lệ Nhi ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh giường, không nhìn họ đến nửa mắt.

Nàng đang nhìn Tam thúc của nàng.

Hai đại hán theo nàng trước đó đang quỳ nơi mép giường, mỗi người một cánh tay bị người bệnh nắm cứng như là đã làm với Chung Tĩnh.

Cả hai đại hán cùng đổ mồ hôi ướt đầu, ướt mặt, vẻ sợ hãi hiện rõ trong mắt.

Người bệnh nhắm mắt, gương mặt dần dần hồng hào lên.

Một lúc lâu, một đạo nhiệt khí bốc từ đầu lão, tỏa ra như làn hơi nước nấu sôi.

Quách Xung rung rung giọng van cầu :

- Tiền bối tha cho... tha cho tại hạ được sống sót!

Chốc chốc y lại van cầu, giọng nói lần sau lại nhỏ hơn lần trước, cuối cùng thì chỉ nghe khào khào, chẳng thành tiếng nói.

Châu Lệ Nhi điềm nhiên :

- Tam thúc tôi bất quá mượn vũ công của hai vị chứ không có ý hại mạng người đâu! Đừng sợ!

Nó dừng lại một chút, đoạn tiếp :

- Vũ công của hai vị được chuyển sang cho Tam thúc tôi là một điều may mắn lớn cho hai vị đó!

Vừa lúc đó, người bệnh buông tay.

Hai đại hán lập tức ngã nhào xuống nền nhà, thoi thóp thở.

Châu Lệ Nhi lấy khăn bước đến lau mồ hôi mặt cho người bệnh.

Nó nhẹ giọng hỏi :

- Công phu của hai người đó như thế nào?

Người bệnh thở ra mấy lượt, lẩm nhẩm :

- Có danh mà không thực! Giang hồ hiện tại gồm đa số bọn này!

Châu Lệ Nhi cau mày.

Bỗng nó quay sang hai người đó, chỉ tay vào mặt họ, mắng :

- Các người sống đến lứa tuổi này, sao không dùng thời gian đã qua luyện tập vũ công, thành suốt đời chỉ mang cái hư danh vô dụng? Phải biết, người có hư danh thì làm nên trò trống gì? Giả như các người cố công học hỏi thì ngày nay, sự tiến bộ chẳng biết đến mức độ nào?

Nó như còn dư hận, gần từng tiếng :

- Hừ! Đã là hữu danh vô thực thì còn can đảm đâu dám làm việc phi thường?

Nó thương hại người Tam thúc vì kém võ công mà khó thành công trên đời chẳng?

Nó có thương hại ai đâu? Nó mong người Tam thúc luyện được công phu cao diệu rồi mang công phu đó đến đây cho Tam thúc thúc nó mượn!

Cái đạo lý đó, chỉ có nó và Tam thúc nó chấp nhận được mà thôi.

Người ngoài, ai nghe lọt nổi giảng lý của nó?

Du Bội Ngọc đỡ khóc đỡ cười.

Nó còn hận, có lẽ nó hận vì lầm lạc. Săn hai con mồi không béo bỏ thành mất thì giờ.

Nó tung chân đá vào hai người đó. Chẳng rõ nó đá bằng cách nào, hai người đó bị bắn lộn ra cửa sổ, có lẽ bay xa lắm nên một lúc lâu sau mới rơi xuống nóc nhà vùng đó.

Lúc nó tung chân đến khi tiếng bịch vang lên, khoảng cách thời gian đến mấy phút.

Hiển nhiên, hai người đó khó sống được.

Du Bội Ngọc lắc đầu, không tưởng nổi cô bé lại tàn nhẫn đến mức độ đó.

Ngân Hoa Nương bây giờ ngoan ngoãn lạ.

Nàng cười duyên gọi cô bé :

- Châu cô nương! Tôi có mắt như mù! Vừa rồi xúc phạm đến cô nương, xin cô nương đừng chấp...

Châu Lệ Nhi lạnh lùng :

- Tôi có trách phiền gì cô nương đâu! Tôi quen quá rồi! Ngoài Tam thúc, ai ai cũng ức hiếp tôi, đánh đập tôi, thành ra tôi xem thường quá cô nương ạ! Chẳng khi nào tôi để tâm!

Ngân Hoa Nương không biết rõ nó còn hận lắm, suy nghĩ một chút, nàng quỳ xuống, hướng mặt về người bệnh, lễ tạ rồi ra liền. Nàng mếu máo :

- Tôi cô độc bơ vơ từ thuở ấu thơ, sống cái kiếp điêu linh phiêu bạt suốt bốn phương trời, không nơi nương tựa, xin tiền bồi dưỡng tình. Nếu tiền bồi ra ơn cứu nạn, tôi tình nguyện ở lại đây phục dịch tiền bối, dù làm trâu làm ngựa tôi cũng vui lòng.

Châu Lệ Nhi lạnh lùng có nghĩa là nó không cứu nàng!

Nàng biết rõ, van cầu một nữ nhân khó hơn van cầu một nam nhân, bởi nam nhân thường thường có độ lượng rộng rãi hơn nữ nhân, nếu nàng khéo nói một chút là nam nhân động tâm ngay.

Giả như người bệnh gật đầu thì dù cho Châu Lệ Nhi không muốn cũng chẳng dám trái ý.

Người bệnh mở mắt ra, nhìn Ngân Hoa Nương một lúc, bỗng hỏi :

- Cô nương là môn hạ của Tả Hồn Cung Chủ?

Câu hỏi buông ra hết sức bất ngờ, ngay cả Du Bội Ngọc cũng phải kinh ngạc.

Ngân Hoa Nương dĩ nhiên phải kinh ngạc hơn chàng, rú lên :

- Làm sao tiền bối...

Nàng muốn nói làm sao lão biết được, nàng còn nhớ rõ lúc vào Tỏa Hồn Cung, nàng có quỳ lạy bài kệ của cung chủ lưu lại trên vách, và như vậy nàng đã trở thành môn hạ của cung chủ rồi!

Nàng còn biết rõ, lúc cung chủ chưa chết, người trong giang hồ ai ai cũng thề nguyện phải giết cho được bà, bây giờ nàng thừa nhận xuất thân từ môn phái đó thì còn ai chịu cứu nàng?

Nàng nín lặng luôn, bỏ dở câu nói.

Người bệnh lập lại :

- Cô nương có phải là môn hạ của Tỏa Hồn Cung Chủ chăng?

Ngân Hoa Nương lắc đầu :

- Không phải!

Người bệnh lại nhìn nàng một lúc nữa, đoạn thở dài thốt :

- Rất tiếc! Rất tiếc!

Ngân Hoa Nương ngạc nhiên :

- Rất tiếc?

Người bệnh lại nhắm mắt.

Ngân Hoa Nương há miệng sẵn sàng, nhưng chẳng giám hỏi thêm một lời nào nữa, không hỏi được, nàng đâm ra hoang mang nóng nảy.

Lâu lắm Châu Lệ Nhi mới cất tiếng :

- Học võ công của Tỏa Hồn Cung, tức nhiên trở thành môn hạ của Tỏa Hồn Cung, đã là môn hạ của Tỏa Hồn Cung lại chẳng chịu thừa nhận, như thế là vong sư bội tổ, một con người như vậy còn mong được ai thương mà cứu nạn?

Ngân Hoa Nương xuất huyệt ướm trán :

- Người... cô nương nói sao?

Châu Lệ Nhi nhắm mắt, không lưu ý đến nàng.

Trong lầu vắng vẻ, ngoài lầu vắng vẻ, thị trấn nhỏ bé này như chìm trong cảnh chết.

Ngân Hoa Nương nhìn người bệnh rồi nhìn sang Châu Lệ Nhi, niềm sợ hãi càng phút càng lớn mạnh, bất giác đôi hàm răng chạm vào nhau cạch cạch, toàn thân rung rung lên.

Bỗng, có tiếng thở dài rồi tiếp theo lại có một câu gọn :

- Đáng tiếc thay! Đáng tiếc!

Người vừa thở dài, vừa thốt đó chính là Quách Phiến Tiên,, y đã theo đến nơi và chẳng rõ y đã lên lầu từ lúc nào.

Ngân Hoa Nương giật mình, quay lại nhìn y :

- Đáng tiếc? Mà đáng tiếc cái gì cơ chứ?

Quách Phiến Tiên thốt :

- Giả như vừa rồi người thừa nhận là môn hạ Tỏa Hồn Cung, thì rất có thể vị tiểu cô nương họ Châu kia bằng lòng cứu người!

Y cảm hận Ngân Hoa Nương la hoảng lên trước đó, nên bây giờ bỏ cái sáo ngữ, không gọi nàng là cô nương nữa. Tuy nhiên, gọi như thế rồi, y mới nhận ra mình sơ sót, để cho người thấy nhược điểm của mình, y vội chữa :

- Đáng tiếc là cô nương đã bỏ lỡ một dịp may ngàn năm một thuở!

Ngân Hoa Nương trố mắt :

- Tại sao?

Quách Phiến Tiên vụt cười khan :

- Thế cô nương chưa đoán ra Châu tiểu cô nương kia là ai à?

Ngân Hoa Nương nhìn sững y :

- Nó là ai?

Quách Phiến Tiên không đáp lời nàng, day qua Châu Lệ Nhi dù lúc đó nó nhắm mắt, y vòng tay vái một vái, thốt :

- Đến bây giờ tại hạ mới nhận ra Châu cô nương là lệnh ái của Châu nương nương, cung chủ Tỏa Hồn Cung, kể ra cũng hơi muộn!

Du Bội Ngọc giật mình như chạm điện, Ngân Hoa Nương suýt nhảy dựng lên, giương tròn mắt, rung rung giọng :

- Cô nương... cô nương là lệnh ái của Tỏa Hồn Cung Chủ?

Châu Lệ Nhi lạnh lùng như thường, thần sắc nó trầm trọng chẳng khác nào một nữ nhân ba bốn mươi tuổi đang sầu tư.

Ngân Hoa Nương suy nghĩ một lúc, đột nhiên kêu lên :

- Không phải đâu! Tỏa Hồn Cung Chủ đã chết cách đây ba bốn mươi năm, làm gì có đứa con mười một mười hai tuổi?

Quách Phiến Tiên thở dài :

- Vũ lâm là nơi sản xuất trăm ngàn bí mật, chỉ nghĩ đến thôi, con người cũng phải điên đầu, nói chi đến tìm hiểu? Cô nương tuổi tác được bao nhiêu mà mong hiểu rõ được sự tình và cho rằng phải với không phải?

Ngân Hoa Nương hừ một tiếng :

- Tôi không hiểu rõ, dễ thường cát hạ hiểu rõ?

Quách Phiến Tiên gật đầu :

- Tự nhiên là tại hạ hiểu rõ, có điều là chẳng dám nói ra!

Người bình chợt hỏi :

- Tại sao lại chẳng dám nói ra?

Quách Phiến Tiên nghiêng mình chào người bệnh :

- Nếu tiền bối cho phép nói, tại hạ xin nói!

Du Bội Ngọc cũng không biết sự tình như thế nào nên chong mắt nhìn sững Quách Phiến Tiên.

Ngân Hoa Nương thờ người chờ nghe.

Quách Phiến Tiên từ từ tiếp :

- Cứ theo lời truyền thuyết của các vị cố lão, trên giang hồ trong vòng mấy mươi năm qua, có ba điều bí mật quan trọng. Trong ba điều đó, có cái chết bất minh của Tỏa Hồn Cung Chủ.

Người bệnh gật đầu :

- Đúng vậy!

Quách Phiến Tiên lại tiếp :

- Phần đông người trên giang hồ đều biết là Tỏa Hồn Cung Chủ đã chết hơn ba mươi năm qua và Tỏa Hồn bị bỏ hoang phế, bụi bám nhện giăng. Nhưng chẳng rõ phát xuất từ đâu, lại có một luồng dư luận khác, cho rằng cung chủ chưa chết, bất quá vì trốn tránh cừu nhân, nên ly khai cung điện, ẩn mình một nơi bí mật!

Du Bội Ngọc buột miệng thốt :

- Tại hạ chính mắt trông thấy xác bà ấy!

X